

Náš Život

Advent 2010
č. 11

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost Roztoky u Jilemnice

Pokračujeme v poznávání našeho vikariátu

Rozhovor

Helena Novotná

Dominikáni

Seznamme se s řádem bratří kazatelů

Vánoce

Pořad bohoslužeb

Duchovní slovo otce Iva

Požehnaný a naplněný čas očekávání

Život naší mládeže

Umíme se společně bavit, vzdělávat se i modlit

Jak jsme prožili podzim

Události v našich farnostech očima účastníků

Úvodník

Drazí čtenáři,

není to tak dávno, co jsme pracovali na podzimním čísle našeho farního časopisu, a už tu máme adventní, chcete-li vánoční, číslo.

Zatímco píší tyto řádky, dlím ještě stále v Nikósii, hlavním městě Kypru, a představuji si, jak to teď asi vypadá u nás na horách. Na internetu čtu o třesutých mrazech v Česku, které místy dosahují až -20°C , zatímco tady jsou stále teploty kolem 20°C , nikoli však pod nulou ☺. A tak tu vánoční atmosféru připomíná pouze světelná výzdoba ulic v podobě vloček a rampouchů, jež je ve srovnání se zdejší slunnou realitou jako pěst na oko. Už se nemohu dočkat našich českých vánoc.

Chtěl bych poděkovat vám všem, kteří jste sebrali odvahu a sílu, a napsali jste do Našeho života nějaký příspěvek. Velmi si vašeho zájmu a práce vážíme. Sešlo se nám jich celkem dost, a tak se na všechny v tomto čísle ani nedostalo. To ale neznamená, že nemohou být otisknuty v některém z dalších čísel.

Také jsme si v redakci řekli, že bychom pro příspěvky měli stanovit určitá pravidla:

- 1) Posílejte nám jen vlastní autorskou tvorbu.
- 2) Článek by měl mít maximálně cca 400 slov (= 1 strana). Ve výjimečných případech cca 800 slov.
- 3) Pokud k článku připojíte fotografie či ilustrační obrázek, budeme jen rádi.
- 4) Forma článku by se měla vyvarovat sklouznutí k odborné (vědecké) práci.
- 5) Témata článků by se měla týkat především našich farností, popřípadě duchovního života, církve atd. Nemůžeme tolerovat (ani ve Zdi nářků) vyřizování osobních problémů apod. (pokud se to netýká záležitostí farních). Děkujeme vám za pochopení.

S celou redakcí vám přejeme poklidné a šťastné prožití vánočních svátků, radost z narození Spasitele a požehnaný nový rok 2011.

Za redakci Našeho života
Miloš Holubec

Naše farnosti

Farní mail

Informační služba našich farností již obsahuje 32 E-mailových adres. Je mezi nimi i ta Vaše? Pokud si přejete být zařazeni do databáze, napište nám své jméno na adresu farnimail@seznam.cz. Služba Farní mail informuje o důležitých akcích a událostech v našich farnostech a jejich okolí.

MiH

Naše adoptivní děti

Starý rok se pomalu loučí a nový rok nám ťuká na okno. My jsme o něco starší - snad zralejší, děti jsou o něco blíž k vykročení do svého vlastního života. Také naše adoptivní děti nám o rok zestárlý. Od některých jsme obdrželi zprávy, některým jsme napsali - farnosti Poniklá a Rokytnice si se „svými“ dětmi dopisují sami, některé (Deepak z farnosti Jablonec) na náš dopis ještě čeká a Sandeep z Harrachova naši pomoc již nepotřebuje, neboť jeho rodiče již mají práci.

Naši pomoc vnímají děti především jako přátelství srdce - jsme jejich kamarády, společenství ducha - svěřujeme je do Božích rukou, a finanční podporu - umožňujeme jim studium.

Zde si stojíme takto:

Harrachov 4.754,- Kč

Rokytnice 4.670,- Kč

Poniklá 4.471,- Kč

Jablonec 670,- Kč

(Nejnižší částka, kterou můžeme přispět, je 6.000,- Kč ročně.)

Co se týká Harrachova, snad již budeme mít brzy „nové“ adoptivní dítě z kraje spřáteleného s naší diecí, kterému finanční podporu zasláme.

Jak všichni víme, finanční podpora se uzavírá v polovině února a tak máme ještě dost příležitostí dostat svému přátelství a uhradit našim dětem školné – finanční pomoc, projevit přátelství - zaslat dopis, i duchovní podporu - požehnat jim nebo je pozvednout k nebi.

Za farní radu P. Ivo

V Vánoce

Vánoční pořad bohoslužeb

Pátek 24. prosince - Štědrý den - „Půlnoční“

17:00 Rokytnice/Jiz.

20:00 Harrachov

22:00 Jablonec/Jiz.

24:00 Poniklá

Sobota 25. prosince

- Slavnost narození Ježíše Krista

8:30 Jablonec/Jiz.

10:30 Poniklá

16:00 Harrachov

18:00 Rokytnice/Jiz.

Neděle 26. prosince - Svátek Sv. rodiny

8:30 Poniklá

10:30 Jablonec/Jiz.

16:00 Harrachov

18:00 Rokytnice/Jiz.

Sobota 1. ledna 2011

- Slavnost Matky Boží Panny Marie

8:30 Rokytnice/Jiz.

10:30 Poniklá

16:00 Harrachov

18:00 Jablonec/Jiz.

Neděle 2. ledna 2011

- 2. neděle po Narození Páně

8:30 Rokytnice/Jiz.

10:30 Poniklá

16:00 Harrachov

18:00 Jablonec/Jiz.

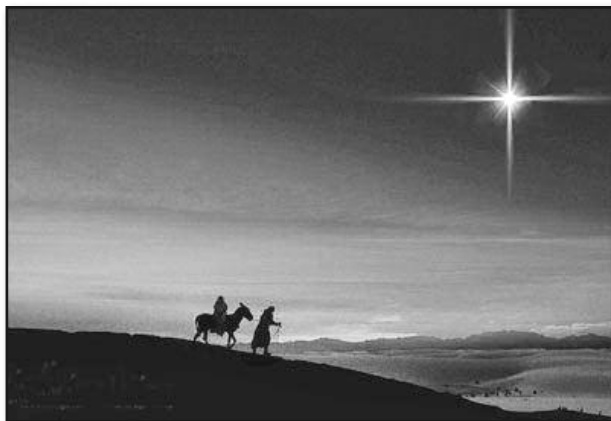
Následující dny podle obvyklého programu

... Přijď, Pane ...

Provází nás doba čekání lidstva - člověka na příchod Božího syna na zem - k člověku. Působí na nás čas naplňování Božího slibu směrem k člověku. A je to tak dobře. Upřímně díky za to, že na nás nezapomněl. Aby Bůh naplnil svůj slib, vykročil ze sebe sama a „poupravil“ svoji vizi světa. Pak poslal Ježíše Krista, který nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se vzdal a vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí... Boží láskyplné činy pro člověka známe moc dobře.

Krátce řečeno: lidstvo čeká na Boha.

Čím dál víc mi ale chybí v adventu také to druhé, mnohem dramatičtější očekávání, a sice Boha na člověka. Jak hodně je schopen člověk poupravit jen svůj pohled na sebe, druhého člověka, svět a Boha? Kdy člověk přestane za sebe posílat druhé a čekat až co oni, až se změní svět, až bude všechno podle jeho vize a přání, aby on sám milostivě začal žít? Na čem je schopen a ochoten přestat lpět, čeho se vzdát ze sebe i od druhých a čím se stane. Kdy konečně odloží své falešné představy o Bohu jen milosrdném, odpouštějícím „chudáčkovi stařečkovi“, který stejně může jen být rád, že mu někdo ještě milostivě věří. Kdy se konečně člověk přestane skrývat a utíkat, ale postaví se čelem k sobě i k Bohu.

Jasně řečeno: Bůh čeká na člověka.

A tak jako Bůh sestoupil na dolní hranici věčnosti, tak také člověk má vystoupit na nejvyšší hranici času. Aby to člověk zvládl, má na to Božího ducha, aby ho provázel moudrostí, Boží slovo, aby mu dávalo jasnost, společenství Božího lidu, aby ho ostříhalo od sebestřednosti, společenství svatých, aby mu dávalo příklad, svědectví činů, aby ho doprovodilo ke zralosti a oheň Boží lásky, aby ho povzněl vzhůru.

Kež tedy Pán naplňuje očekávání každého z nás. Člověk kež nezůstává pozadu a naplňuje očekávání Boží. Požehnaný čas přípravy a očekávání, i požehnaný a naplněný čas setkání.

... já ti kráčím vstříc, proto
prosím neprodlévej,
alespoň ke mně ...

P. Ivo

Svátek Povýšení sv. kříže

Úterý 14. září 2010.

Podle kalendáře ještě léto, ale ve skutečnosti den studený, mlhavý a deštivý, za nějž by se nemusel stydět ani konec listopadu...

My, kteří jsme přijali pozvání našeho pana faráře a rozhodli se společně s ním uctít svátek Povýšení sv. kříže společnou modlitbou na Bílé skále nad Pasekami nad Jizerou, se však nedáme nepřízní počasí odradit a odpoledne odjíždíme auty na parkoviště, která se nacházejí v blízkosti rozhledny Štěpánka. Teple oblečení a s deštníky v rukou se odtud vydáváme pěšky po sympatických lesních cestách k našemu cíli – vysokému kříži, vztyčenému našimi zbožnými předky na vrcholu Bílé skály, jež je zároveň se svými 964 metry nad hladinou moře nejvýše položeným místem katastru obce Paseky nad Jizerou. Cestu nám ukazují výrazné šipky na bílých papírech, dílo pana faráře Kvapila a jeho pomocníků(?), kteří oprávněně pochybovali o

našich orientačních schopnostech a tímto způsobem nás jen s mírným zpožděním dovedli k místu společného setkání.

Obklopeni bílými skalami, hojně porostlými nezdolnými břízkami, malými smrčky i jinou horskou vegetací, děkujeme jménem svým i jako zástupci našich čtyř farností za Boží lásku a každodenní pomoc a prosíme za odpuštění svých hříchů a za Boží ochranu pro sebe i své blízké, zvláště ty, kteří se ocitli v tíživé životní situaci.

Na konci tohoto krátkého duchovního setkání nás pan farář všechny symbolicky obdarovává výbornou čokoládovou tyčinkou Merci a my se vydáváme na zpáteční cestu mokří, prokřehlí, ale s hřejivým pocitem vděčnosti v srdci, že nám byl tento krásný duchovní zážitek uprostřed divoké horské přírody dopřán. Budeme mít dlouho zač děkovat a na co vzpomínat!

Marie Šírová

Putování, tentokrát jiným směrem

Kdo jste někdy jeli silnicí ze Sklenařic napravo na Polubný, jistě jste si všimli, že na pravé straně na skále stojí vysoký dřevěný kříž.

Pro setkání farníků u tohoto kříže se rozhodl p. farář Ivo Kvapil. V úterý 14. září byl totiž svátek Povýšení svatého kříže.

Míváme setkání u mariánské kapličky ve Stromkovicích 1. května a v neděli po 15. srpnu. Toto setkání však bylo na místě, kde mnozí z nás ještě nebyli.

Na některých podstavcích křížů v našem okolí, které potvrzují víru našich otců, jsou různé nápisy, někdy i jméno toho, kdo dal kříž postavit. Na jednom podstavci jsem četla dá se říci až uhrančivý nápis: „Tak Bůh miloval svět.“ Ze všech čtyř farností někdo přišel, dokonce i z Jilemnice.

U kříže jsme se modlili růženec, p. farář rozdával za odměnu bonbony, plánoval ještě

čtení z Bible, kterou si měl každý vzít s sebou, ale pro vytrvalý déšť ke čtení nedošlo. Plakalo nebe nad tím, že nás bylo málo, nebo plakalo radostí, že jsme i v dešti setkání nezrušili, ale alespoň chvíli vytrvali u kříže? Myslím, že na toto setkání nezapomene nikdo z těch, kteří tam byli.

Helena Novotná

Svatba v Harrachově

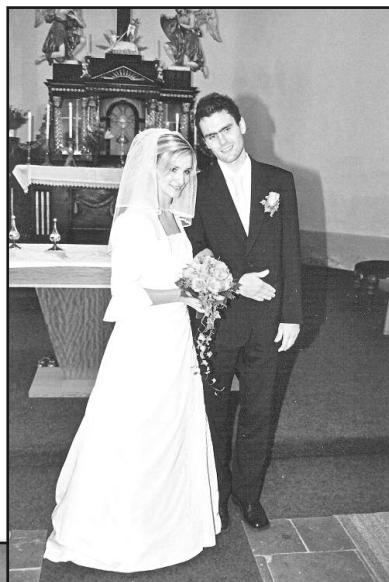
Náš svatební den, který se konal v sobotu 30.10.2010, provázelo příjemné počasí. Již ráno nám bylo jasné, že prosba o slunečný den se vyplnila. Dopoledne vrcholily poslední přípravy. Kolem druhé hodiny se sešla naše velká rodina u Káti, zdobila se auta a každý dostal myrtu. Nechybělo ani rodičovské požehnání a naše poděkování rodičům za dosavadní vedení životem. Poté jsme se v autech seřadili v dlouhou svatební kolonu a jeli jsme ke kostelu sv. Václava, kde nás mile překvapil dav čekajících lidí. Svatební obřad byl součástí mše svaté, kterou sloužil náš pan farář Ivo Kvapil. Samotný obřad pak vedl otec Josef Mazura, díky jehož putování jsme se před 4mi lety seznámili. Celou mši svatou i obřad hudebně doprovázeli naši kamarádi ze široko daleko známé skupiny Vavříneček.

Chtěli bychom v první řadě poděkovat Pánu Bohu, bez něhož by tento významný den vůbec nebyl, dále pak Ivovi Kvapilovi za pěkná slova při mši svaté, Josefovi Mazurovi, že nám udělil svátost manželství, skupině Vavříneček za

velice krásné tóny, které se linuly z kostelního kůru, všem lidem, kteří se přišli podívat a byli tak svědky našeho velkého dne. Také nesmíme zapomenout na ty, kteří na nás v ten den mysleli.

Ještě jednou velké DÍKY...

Káťa a Adam Šolcovi

Manželství je svátost

Chtěla bych tímto článkem oslovit nejen manželské páry, ale zvláště mladé lidi, kteří přemýšlejí o svátosti manželství.

Moje dětství nebylo z těch, na které by se rádo vzpomínalo. Vyrůstala jsem bez rodičovské lásky, bez víry, až do té doby, než mě kamarádky přivedly do společenství mládeže. Pak už šlo všechno jako v krásném snu. Mnoho zážitků, zkušeností, přátelství. V tomto pro mě krásném společenství jsem poznala svého manžela. Byla svatba, děti, a život nám přinášel mnoho starostí i radostí. Snažili jsme se oba naslouchat druhému. Dnes po dvaceti letech si troufám říct, že to je dobré manželství. Proto se chci s Vámi rozdělit o pár

p r a v i d e l
křesťanského
manželského
soužití.

První důležitou věcí je přijmout muže jako autoritu rodiny. Muž-otec zachovává důstojnost ženy i dětí. Rodina v něm nachází oporu, ochranu. Dokáže pochválit i pokárat. Učí děti pracovat. Vede je k duchovnímu životu. Miluje svoji ženu.

Žena-matka je muži rovnocennou partnerkou, vytváří teplo domova, aby se tam muž i děti cítili dobře. Je učitelkou, vychovatelkou, dobrou matkou svých dětí. Žena je podřízena svému muži, učí se stát v pozadí, přijímá své poslání ženy. Oba si navzájem naslouchají a doplňují se.

Dnes bohužel tato klasická pravidla nejsou nijak atraktivní, ale zato fungují. My jsme to vyzkoušeli a jsme spokojeni.

Muži, potlačte svůj egoismus. Ženy, přestaňte být panovačné.

Chceme-li, abychom byli dobrým příkladem, musíme začít každý sám od sebe. Manželství je svátost, kterou bychom neměli opomíjet, ale naopak vyzdvihnout. Věřím, že manželství zůstane v úctě, jako to kdysi bývávalo.

LuJi

**Ze zpupnosti vzniká jen hádka,
kdežto u těch, kdo si dají poradit,
je moudrost.**

(Bible - Přísloví 13, 10)

V Zhlédli jsme a doporučujeme

Nejtěžší volba

je dokument režisérky Dagmar Smržové. Poutavé příběhy čtyř žen, které se díky prenatální diagnostice dověděly, že jejich dítě se má narodit s těžkou zdravotní vadou, vybízejí k zamyšlení se nad otázkou, zda má právo na život jen zdravé dítě. Film můžete zhlédnout na webových stránkách České televize.

Pavla Doubková

Můj pohled do zrcadla

Na popud autora článku p. MiJi z Rokytnice nad Jizerou, který hovořil o tom, že jsme „Zakleté farnosti“, žádný farář s námi nevydrží a podívoval se: „Co je na tom tak fantastického, ubližovat bližnímu svému“, bych si opravdu docela ráda nastavila zrcadlo vlastnímu svědomí. Přemýšlela jsem o odchodu zmíněných kněží, kteří zde působili a mám na ně nesmazatelnou památku ve svém srdci.

1. P. Josef Mazura - farář, který byl tak obětavý a snaživý pro své farníky, že nás, promiňte, až rozmazlil. Odešel zhruba asi po 11letém působení v našich farnostech pod tíhou nesmyslných a neuvěřitelných obvinění jedné nejmenované rodiny z Jablonce nad Jizerou. Přestože jsem tehdy vyzývala otevřeným dopisem, který se četl na farním setkání, aby se farníci postavili za svého kněze, posluchači zatleskali a pokračovali ve farním programu.

Přesto na nás kupodivu P. Mazura nezaněvřel. Po svém odchodu zval naše děti na každoroční prázdninové letní putování u nás i za hranicemi naší republiky. Vytvořil krásné společenství, na které budou vzpomínat po celý zbytek života. Také do našich farností se vracel, pokud byl pozván (svatby, křtiny, pohřby...). Pro mě byl a je takovým druhým zástupcem Krista pro ty, kdo mu byli svěřeni. Na jeho odchodu díky Bohu necítím vinu, také celé naší rodině formou E-mailů každoročně na Štědrý den žehná.

2. P. Vít Horák - toho jsem neměla možnost poznat, protože ze zdravotních důvodů odešel ještě dříve, než mohl začít s pastorem. Měla jsem ale pocit, že se jednalo o člověka velice poctivého, vstřícného a pečlivého. Pomáhal nám vypracovávat smlouvu na pronájem fary a dbal, aby bylo vše v pořádku a jak má být. Víím, že pobýval u P. Pavla Mistra, našeho bývalého kaplana, který proslul mimo jiné letními tábory ve Františkově.

3. P. Václav Hušek - bývalý vikář a výpomocný kněz, který bydlel v Domově důchodců v Rokytnici nad Jizerou. Často dojížděl do na-

ších farností, vypomáhal, sloužil mše svaté, v domově důchodců nabízel svátosti smíření, zaopatřoval umírající, ale i zastupoval např. P. Krivánka na biblických hodinách. Dodnes si telefonujeme a soudě podle jeho slov, je rád, že je v domově pro kněze ve Staré Boleslavi, zaopatřuje své kolegy kněze, zpovídá řeholní sestry, které se o ně starají, a má dobrý pocit užitečnosti. Zde si dovolím citovat přesně jeho slova: „Odsud mě snad již nikdo nedostane.“

4. P. Ivo Kvapil - který prý alespoň podle p. MiJi z Rokytnice "Už také snad ztrácí dech."

Tady bych si dovolila být ve svých hodnoceních konkrétnější. Nevážíme si dobrých kněží. Nechápeme, že jsou a výhledově budou farnosti, kde faráře nemají. Nesnažíme se našemu faráři naslouchat, přestože on nás svým kázáním či svými články nabádá, usměrňuje, ale i napomíná... Nazývá nás často pro naši liknavost, apatii a lenost tzv. "živými mrtvolami".

On opravdu neztrácí dech, spíše (přestože má, jako každý člověk, své chyby) zraje každým rokem jako dobré víno.

Otázkou je, jestli i my zrajeme nebo hnijeme, protože, a tady bych odkázala na písmo sv., „Poznáme je po ovoci.“ Pán Bůh nám dal svátost smíření, slova promiň, odpusť a podobně. Ten, kdo opravdu vědomě ubližuje bližnímu svému, dělá ostudu hlavně sám sobě a ještě zarmocňuje Ducha sv., a za takové se právě P. Maria, dnes již zesnulý P. Kubíček a s ním celá plejáda svatých v nebi přimlouvá.

*Čtenáře s láskou
pozdravuje Iva Polí*

Dopis z Jilemnice

Vážení bratři v Kristu,

Píše Vám Váš bratr z nekatolické církve. Četl jsem Váš krásný časopis „Naše farnosti“, máte můj upřímný obdiv.

Zaujal mě však článek pana Mi Ji z Rokytnice nad Jizerou, případně mi nějak, jako by mu někdo ublížil. Asi by potřeboval Vaši pomoc, podporu či přimluvu, soudě podle toho, jak tragické motto zvolil pro svůj článek na úvod. Podle jeho mínění i P. Kvapilovi již dochází dech. Tady bych si dovolil poněkud nesouhlasit.

Otce Ivo Kvapila znám z různých ekumenických bohoslužeb, fotbalových či jiných setkání a měl jsem možnost vidět, s jakou soustředěností a jemností proměňuje obyčejný chléb a víno v Tělo a Krev Krista. Pro mě je (přestože má snad jako každý člověk nějaké chyby) Kněz podle Melchizedechova řádu.

Alelujah – Váš jablonecký čert je již opět spoután u sv. Prokopa – Alelujah ☺.

Kristovým pokojem zdraví „písmák“ Mi.Ka.

Podepíšeš – nepodepíšeš – máš padáka!

V neděli 31.10. jsme měli krásné posezení na jablonecké fáře. Velká zásluha patří Ivetě Palmové, která toto setkání vymyslela, provázela hudbou a slovem (moderovala). Atmosféra

opravdu uvolněná, na stole dobroty – ale! Ale – přistálo přede mnou „kolovadlo“ – tj. papír s peticí. Podvědomě se lekám těchto papírů, zvláště, když se mi řekne podepiš!

Jsem z generace, která vyrůstala a žila pod knutou komunistického režimu – zvůle. Po dvě dekády jsem pracovala tehdy v Československém rozhlasu v různých redakcích – zábavy, děti a mládeže, nakonec v literární redakci (jako ekonom, odpovídající za rozpočet pro tu kterou redakci). Šéfredaktor literární redakce byl básník a spisovatel. Také člen KSČ. Vždy, když přišel s papírem, začala jsem se potit. V lepším případě šlo o nutné školení pro nestraníky – tzv. RSV, tj. „Rok stranické výchovy“ – švejkovala jsem, abych nemusela na toto školení chodit. Párkrát jsem se vymluvila na nemocné děti, nemocnou

matku, ale když jsem viděla, jak náš šéf trpí, tak jsem se podepsala a na školení šla. Netušila jsem, že „rok“ bude trvat dvě dekády – tedy celou dobu, co jsem byla v rozhlasu zaměstnaná.

Byli i stateční – nešvejkovali, řekli, co si o všem myslí a byli tzv. „odejiti“. Nemohla jsem se postavit čelem. Měla jsem tehdy dvě dcery na gymnáziu a chtěla jsem, aby pokračovaly dál. Byla jsem na jejich výchovu sama, tak jsem tzv. držela „hubu a krok“!

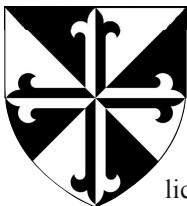
Když přišel rok 89 a moje dcera volala z Albertova, co se děje, přišla euforie. Fotila a kopírovala jsem všechny jejich materiály, pomáhala je roznášet – komunisti šli do háje! Dále už to asi všichni znáte.

Nedůvěra k lejstrům podsouvaných na akcích ve mně budí nevolí. Jednak toto bylo trochu s křížkem po funuse (podobně, ale s výkladem, jsem podepsala v létě v Praze), jednak se domnívám, že každý svobodný člověk, křesťany nevyjímaje, má právo volby. Je také nutno vidět věci v širším kontextu a pak posoudit! Myslím, že době „podepíšeš – nepodepíšeš“ je už zaplat' Bůh odzvoněno!

P.S. Ráda podepisuji přáníčka naší adoptivní dívce z Indie, blahopřání církevním hodnostářům atd. Petice nemám ráda a prověřuji je.

Milena Císařová, Rokytnice n. J.

Dominikánský řád

Řád bratří kazatelů (Ordo (Fratrum) Praedicatorum, odtud zkratka O.P. nebo OP uváděná za jménem; dominikáni) je katolický kněžský řeholní řád.

Oděv dominikánů se skládá z bílého hábitu, bílého škapulíře, kapuce, koženého pásu (cingulum) a černého pláště. Dominikánky nosí bílou řízu, ta je přepásána koženým páskem, na kterém je zavěšen patnáctidesátkový růženec, bílý škapulír, černý závoj a černou kápu. Při věčných slibech sestry dostávají ještě profesní křížek.

Spiritualita řádu se opírá o víru v rozhodující roli Boha v aktu spásy, o primát rozumu nad vůlí a o zdůraznění lásky v procesu kontemplace.

Řád bratří kazatelů jako žebravý založil v roce 1215 na základě Augustinovy řehole španělský kněz Domingo de Guzmán – sv. Dominik. Již roku 1216 se mu dostalo schválení od papeže Honoria III. Původním posláním dominikánů bylo kázat, obracet na "pravou" víru a zpovídat věřící, a působit tak proti šíření herezí, především katarského učení v jižní Francii. Dominikánské konventy byly zakládány pouze ve městech, nejčastěji u hradeb. Od počátku měl řád velkou podporu papežů, což mu zejména ve 14.–16. století zajistilo rozvoj a popularitu.

Sv. Dominik dbal o to, aby se jeho druhům dostalo nejprve dobrého teologického vzdělání, a proto je posílal na významné univerzity do Paříže, Boloně nebo Oxfordu. Vznikala také řádová studia, často spojovaná s univerzitami. Vzdělání jim mělo pomoci odhalit a účinně potírat kacířství. Celoživotní studium se pro dominikány stalo formou askeze, fyzická práce se nepožadovala. Kazatelská povinnost vtiskla řádu intelektuální rysy. Mezi nejznámější dominikány patřili významní středověcí učenci Albertus Magnus a Tomáš Akvinský.

Roku 1233 svěřil papež Řehoř IX. dominikánům inkvizici ve Francii, přestože sv. Dominik osobně proti heretikům násilně nikdy nepostupoval. Důvodem tohoto pověření byla

právě vysoká intelektuální úroveň řádu. Pojmenování řádu pak bývalo vykládáno jako *domini canes*, psi Boží, a členové řádu také bývali jako psi zobrazováni ve výtvarném umění.

Koncem 15. století napsali dominikánští inkvizitoři Heinrich Insistoris a Jakob Sprenger neblaze proslulý spis *Malleus maleficarum* (Kladivo na čarodějnice), návod, jak vyhledávat a rozpoznávat čarodějnice. Práce vyšla poprvé roku 1487 v Kolíně nad Rýnem, a i když nebyla nikdy církví schválena, první vydání následovala řada reedic a

16 dalších vydání (do roku 1669). Příručka, vyznačující se značným fanatismem, byla používána až do 18. století.

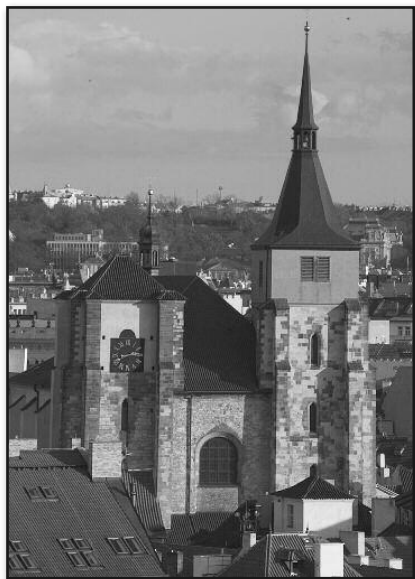

Od 16. století se činnost řádu rozšířila rovněž o misie, zejména do jižní Ameriky.

Dominikánskou rodinu tvoří tři základní větve. První větví Kazatelského řádu jsou bratři kazatelé. Druhou větví jsou kontemplativní sestry mnišky. Třetí řád zahrnuje různá sdružení laiků (či kněží a jáhnů), kteří svůj život chtějí žít v dominikánské spiritualitě a nesou název Laická sdružení sv. Dominika. Mezi dominikánské terciáře patřila například sv. Kateřina Sienská. Terciáři vznikli z Milice Víry Ježíše Krista. Jiným zasvěceným společenstvům je pak např. Česká kongregace sester dominikánek, sekulární instituty, Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika. Dominikánská rodina vydává měsíčník OPusculum.

V čele řádu stojí generál (magistr) volený nejvyšším řádovým orgánem, generální kapitulou. Současným provinciálem je Benedikt Tomáš Mohelník.

Mezi dosud činné konventy patří **Praha** (při kostele sv. Jiljí), sídlo provinciála, **Jablenné v Podještědí** (při basilice minor sv. Vavřínce a sv. Zdislavy), je zde pohřbena sv. Zdislava z Lemberka, představení komunity dodnes používají titul "strážce hrobu sv. paní Zdislavy",

Kláster při sv. Jiljí v Praze

Kláster při Neposkvrněném početí Panny Marie v Olomouci

Olomouc (při kostele Neposkvrněného početí Panny Marie), sídlo noviciátu, **Plzeň** (při kostele Panny Marie Růžencové), **Uherský Brod** (při kostele Nanebevzetí Panny Marie) a **Znojmo** (při kostele sv. Kříže). Řádu také patří klášter při kostele sv. Vojtěcha v Ústí nad Labem, jeho správou však pověřili ústeckou pobočku Křesťanského sdružení mladých lidí (YMCA).

Kongregace sester dominikánek má konventy v **Bojkovicích** s Církevní střední odbornou školou (vyučuje obory sociální pečovatelské a sociální výchovy), v **Praze** s Katolickým domem studujících (ubytovací zařízení pro středoškolské studentky), v **Brně**, který je sídlem generální správy kongregace, s Domovem svatě Zdislavy (pro ubytování plnoletých studentek), ve **Střelcích u Brna**, kde sestry spolupracují s Domovem pro osoby se zdravotním postižením „Zámeček“, v **Olomouci** - zázemí pro sestry studující či přednášející na Univerzitě Palackého, a malý Konvent sester dominikánek v **Jablenném v Podještědí**.

MiH

Zdroje:

http://cs.wikipedia.org/wiki/Řád_bratří_kazatelů
http://cs.wikipedia.org/wiki/Česká_kongregace_sester_dominikánek
<http://dominikanky.cz/>

Biřmování v Poniklé roku 1910

Při práci na své bakalářské práci ohledně života ponikelské farnosti na přelomu 19. a 20. století se dozvídám spoustu pozoruhodných a leckdy překvapivých informací. A jelikož v Jablonci právě probíhá příprava na přijetí svátosti křesťanské dospělosti, rozhodl jsem se uveřejnit, jak takové biřmování probíhalo před sto lety v mé rodné obci Poniklé.

Dne 19. června roku 1910 zavítal do naší osady nejdůstojnější pan biskup královéhradecký ThDr. Josef Doubrava. Ten zde toho dne vykonal generální visitaci a krom toho stihl biřmovat, věřte nevěřte, 563 osob. Z dnešního pohledu se zdá toto číslo neuvěřitelné. Nabízí se hned několik otázek. Jak pan farář zvládl připravit tolik lidí k přijetí svátosti biřmování? Jak mohl pan biskup udělit tuto svátost tolika lidem v jednom dni? Či jak dlouhá byla mše svatá?

Interval mezi tímto a předchozím biřmováním činil 12 let. Tehdy 18. května roku 1898 udělil pan biskup Brynych svátost biřmování, cituji, „asi 628 biřmovancům“! Vykřičník platí jak pro slovo asi, tak i pro číslo 628. Z toho nám tak trochu vyplývá, že přípravy neprobíhaly nijak zvlášť individuálně.

Ale zpět do roku 1910. Pana biskupa toho slavného dne vítali zástupci všech přifařených obcí. Za obec Poniklou František Holubec č.p. 34, za obec Jestřabí František Gebrt, za obec Vichovskou Lhotu Jan Kubát a za obec Stromkovice Jan Červinka. Krom toho pana biskupa vítaly „dvě vysoké žerdě chvojím opletené a prapory ozdobné“, které vztyčili hasiči v místě proti „Noskovům“ (tehdejší místní název pro jednu ze zdejších usedlostí). Přivítání pronesla žákyně III. třídy Josefa Nechanická.

Jak praví farní kronika, žerdě musely být noc před příjezdem biskupa hlídány četníkem, neboť je chtělo vyvrátit 6 mladých příslušníků sokolského hnutí. Jak tato provokace dopadla, uzavřu citací: „Ráno nanovo chtěli strhnout prapory, že prý jsou jejich. Hasiči pravili: „Dejte nám naše, jež jste si od nás před časy vypůjčili, a pak si tyto vezmete“. A nedovolili, by byly prapory sňaty.“

Když obřady končily, žákyně 3. třídy, tentokrát Marie Kavánová, pronesla poděkování. Ale tím události dne nevzaly konce, neboť „navečer při odjezdu přešel kočár p. vikáře dvouleté dítko Zdenku Janouškovu, ale tak šťastně,

že se jí zcela nic nestalo, ač šatíčky celé měla ztrhané. Příhoda ta v první chvíli vyvolala leknutí a mezi nepřáteli Ďábelskou radost, ale hned nato údiv a uznání ochrany Boží.“

Z tohoto článku jde vidět, že farní kroniky ukrývají nejedno tajemství a zajímavost. Takové ohlédnutí do „paměti“ našich farností může přinést nejenom poučení, ale údiv a pobavení. Jen doufám, že při příštím biřmování v našich farnostech nedojde k tak dramatickým událostem jako otehdy roku 1910 v Poniklé.

MiH

Svátost křesťanské dospělosti 2011

Je to již několik let zpátky, co u nás tato svátost byla přijata a my, v tu dobu ještě malá dítě, která jen nečinně přihlížela a radovala se z pozdvižení tím vyvolaného, už dospěla.

Dospěli jsme věkem, ne však v naší víře. Proto se chceme, spolu s dalšími, posunout dále a pochopit, že víra není jenom o znalostech Bible a desatera, ale také o vztahu k Bohu, o který je třeba pečovat... A o který smíme pečovat!

Chceme s Bohem žít a naučit se s Ním ve svém životě počítat! Proto jsme zašli za našim knězem a již od září se scházíme jednou za

dva týdny. Od začátku se nás připravuje deset, tak ať se s Boží pomocí v tomto počtu sejdeme i před našim biskupem...

Veronika Palmová

Zpívání na svatého Václava

aneb setkání tří církví

Tak nám (*ponikelskému souboru SATORI – pozn. redakce*) začalo září a s ním i zkoušení nového programu. Toto zkouškové mučení si ale rádi zpestříme příležitostným vystoupením. Na den svatého Václava, patrona země české, nám náš pan farář Ivoš navrhnul, zda bychom si nechtěli zazpívat na akci nazvané „Setkání tří církví“. Ale jo, proč ne, řekli jsme si, aniž jsme tušili, co nás čeká. Ivoš projevil přání, abychom v programu zazpívali skladby „Svatý Václave, vévodo české země“ a českou hymnu (ovšem obě sloky).

Nu což, dali jsme se do zkoušení. Při zkoušení hymny mohl náhodný kolemjdoucí nabýt přesvědčení o nácviu hry Fidlovačka. Skladbu „Svatý Václave...“ jsme cvičili s takovým zápalem, že se snad i Blaník otevřel a patron se svojí družinou přicválal naslouchati.

28.9. jsme nastoupili vzorně naučení a přichystání. Byla jen velká škoda, že bylo špatné, ale opravdu špatné počasí. Akce se měla konat

venku, bohužel pro vytrvalý déšť se musela přesunout do ponikelského svatostánku. Při vstupu nám učarovala výzdoba sestávající z darů země české (z chleba, ovoce, medoviny, klobásek...). Sliny se jen sbíhaly.

Mezitím už se začali scházet první účastníci. Dostavil se také pan farář Jaroslav Křivánek z Církve československé husitské a paní farářka Gabriela Horáková z Českobratrské církve evangelické.

Setkání bylo moc fajn, zazpívali jsme si, popovídali, vyslechli kázání a úvahy všech zúčastněných farářů. Jen je velká škoda, že nepřišlo víc lidí, snad to bylo opravdu tím špatným počasím. Na všem špatném je ale i něco dobrého. V tomto případě pro nás doslova. Velká část výzdoby, kterou jsem výše popsal, skončila v našich žaludcích. Lidovému rčení o hladových kejklířích jsme dostáli do puntíku.

Pavel Plichta

Vikariátní setkání mládeže

Jak je již každý rok zvykem pořádat Vikariátní setkání mládeže, tak i tento rok se vikariátko uskutečnilo. Místem konání byla farnost Vrchlabí, přesněji kostel sv. Vavřince na Náměstí míru. Začátek vikariátka byl v sobotu 25. září a končilo mši svatou v neděli 26. září.

Jako vždy mělo vikariátko své motto, které nás provázelo celou dobu: „Posílám vás jako ovce mezi vlky“ (srov. Lk 10. 3). Na organizaci se podílela spousta lidí, ovšem největšími organizátory byl Tomáš Jiran, Eva Wagenknechtová a Marie Šimůnková. Vikariátko by se také neobešlo bez moderátorů - Jan Polanecký a Václava Kuříková. Jako duchovní zástita nám posloužili místní kněz P. Žuravský a vikariátní kaplan P. Paclík. O hudební doprovod se starala skupina Vavřineček.

Celé vikariátko se zabývalo problematikou integrace křesťana ve společnosti, evangelizace a svědeckví o Bohu. Na toto téma měl krásnou katechezi P. Ing. Miloslav Fiala, Opraem, který nám vyprávěl příběhy ze svého života a další zajímavé informace.

Po této katechezi přišly na řadu scénky. Naše Spolčo nad Jizerou se postaralo o scénku, která byla v duchu našeho motta. Potom následoval oběd a po obědě mše svatá v kostele sv. Vavřince.

Už od pátečního večera spolčo Vavřineček tvrdě trénovalo, aby mohlo důstojně doprovodit toto setkání. To, že snaha nebyla zdaleka marná, se ukázalo hned v sobotu ráno, kdy samotné setkání začalo. Moderátoři Honza Polanecký a Václavka Kuříková vtipně moderovali dopolední program a hlavní host setkání P. Fiala od Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze mluvil opravdu krásně. Lidé se sešlo taky celkem dost, jen za Vrchlabí byl jeden jediný zástupce. I oběd byl výborný - guláš z Noskova podniku ve Studenci. Po mši svaté jsme odpoledne měli možnost strávit různě na workshopech - beseda, petanque, orientační hra po Vrchlabí, kafičko ☺ ... Večer jsme pak na farní zahradě opékali buřtíčky, to už malinko přšelo, ale nám to

K zabavení sloužily workshopy, které se skládaly z besedy s P. Fialou, orientační a poznávací hry po Vrchlabí, rukodělné práce, besedy s místopředsedou MKD v Libereckém kraji, volejbalu a petanqu.

Celý program skončil v neděli po mši svaté. Následovalo děkování všem účastníkům a organizátorům a kněžím. Potom už jen následoval úklid a odjezd domů.

Celé vikariátko bylo v duchu utužení křesťanského kolektivu mladých. Jelikož nikdo nedovede žít sám a potřebuje společnost, máme velkou výhodu, že se můžeme my mladí takto scházet, vzdělávat se a společně komunikovat. Buď' za to dík.

Jan Polanecký

nevadilo. Večer jsme se opět družili na různých místech různými počestnými aktivitami. V neděli ráno jsme si dali v domově mládeže Pelíšek (kde většina účastníků i spala) výbornou snídani, kterou nám z velké části uchystali místní farníci. Pak vše vyvrcholilo nedělní mší, kterou taky doprovázel Vavřineček a kde jsme (podobně jako na sobotní mši) provedli zvláštní úkon kajícínosti s průvodem s vikariátním křížem. Myslím, že celé vikariátko se moc povedlo, a to hlavně díky mnoha lidem, kteří k tomu přispěli, především pak vikariátním zástupcům mládeže Evče Vágenknechtové a Jirkovi Jínovi a dvěma nově nastupujícím, a to Marušce Šimůnkové a Tomášovi Jiranovi. Ale díky vám všem, co jste tam byli!

Šimon Kraus

Vikariátní zábava

*V sobotu 6.11. se v Kulturním domě ve Víchově nad Jizerou od 18:00 konala již 3. vikariátní zábava. Na ty, kdo přišli, čekala nejprve beseda „Střípky ze života Krkonošského spolča“ a následně vystoupení hudebních skupin Naboso, Stopdepress a Futrál. O své dojmy z akce se s našimi čtenáři podělila jedna z pří-
mých účastnic.*

(redakce)

Taky máte ze všech ročních období nejmín rádi podzim? Všude je blátivo, neustále poprchává a ty teploty taky nejsou zrovna nepřijemnější. Možná i proto se před třemi lety Jirka Jína a Ondra Hornig rozhodli nám tento čas zpříjemnit. Jak? Uspořádali VIKARIÁTNÍ ZÁBAVU! ☺ Tato akce mnoho lidí tolik nadchla, že se z ní stala tradice. A já jsem moc ráda, že jsem měla možnost se tohoto již třetího ročníku zúčastnit.

Letošní Vikariátní zábava začala besedou. Připravili si ji pro nás spolčáci, kteří se spolu scházeli před rokem 1989. Bylo pro mě velice zajímavé vyslechnout si, jak spolu trávili čas a také mě překvapilo, co všechno jim toto společenství do dalších etap života dalo. Vzpomínání by určitě nebylo úplné, kdybychom si nepřipomněli Toničku Hoffmanovou a něco z jejich nádherných slov, která byla vždy plná čisté lásky a odevzdanosti Bohu.

Ale dost už bylo ohlížení se do minulých let! Dvojice výborných moderátorů nás rychle

vrátila do přítomnosti tím, že na pódium uvedli první hudebníky dnešního večera- country kapelu Naboso, která do Víchové dorazila z Rokytnice. Snad každé generaci se tato příjemná hudba k tanci i poslechu líbila. Aby se ale vyřídili opravdu všichni, nastoupila jako druhá v pořadí skupina Stopdepress, bez které by Vikariátní zábava nebyla tou pravou Vikariátní zábavou. Je opravdu úžasné, co skvělého může vzniknout, když se dá dohromady pár šikovných kluků se svými nástroji, hlasy a hlavně nadšením pro dobrou hudbu. ☺ Jako poslední se na pódiu objevila profesionální kapela Futrál, která snad nikoho nenechala v klidu, když začala vyhrávat známé a oblíbené současné i trochu starší hity. Všechno ale jednou skončí, a tak i Vikariátní zábava okolo druhé hodiny ranní pomyslně proběhla cílovou páskou. Ale nebojte se! Pevně věřím, že ani tento ročník nebyl tím posledním. ☺

Na závěr bych chtěla poděkovat již zmíněným hlavním organizátorům Ondrovi a Jirkovi za veškeré nasazení a také všem, co se jakýmkoliv způsobem na této akci podíleli. Mohu snad za všechny zúčastněné říci, že to byl opravdu povedený večer! Takže moc děkujeme za všechno a těšíme se na další podzim! ☺

Zdiša Lukešová, Semily

Šťáva z hroznů, nebo víno?

Dotaz zní: Při jednom ekumenickém setkání jsme se od kazatele z Církve adventistů sedmého dne dozvěděli, že v původním textu Bible není specifikováno, zda používali čerstvou šťávu z hroznů nebo zkvašenou (víno). Prý tam je jen výraz "šťáva z hroznů" a proto oni při slavení Poslední večeře Páně používají vinný mošt. Jaký je přesný překlad textů týkajících se poslední Kristovy večeře? Je tam psáno o "vínu", nebo jen o "šťávě z hroznů"?

Odpověděli nám ThLic. Jan Šlégr, SL.D. a ThLic. Antonín Pražan z katedry biblických věd Teologické fakulty JU v Českých Budějovicích.

Co pili Ježíš a jeho učedníci při poslední večeři? Všichni tři synoptičtí evangelisté (Mt 26,29; Mk 14,25; Lk 22,18) nás jednoznačně zpravují o tom, že Ježíš již nebude pít „z plodu vinné révy“ (řecky ek tou genēmatos tēs ampelou). Co je tím „plodem vinné révy“? Pokud by se nám z evangelií zachovaly pouze jmenované verše synoptiků, mohla by tím nápojem být kromě vína i obyčejná šťáva z hroznů. Dodejme, že pro víno (míněno jako nápoj) existuje v řečtině samostatný a jednoznačný výraz oinos, který se hojně nachází v NZ i v Septuagintě, čili řeckém překladu Starého zákona z druhého století před naším letopočtem.

Při hledání odpovědi nám pomůže především poznání souvislostí, ve kterých se zkoumané tvrzení nachází. Začneme však u samotného termínu a jeho výskytu v Bibli. Řecké genēma se nachází v NZ pouze 4x. Kromě již zmíněného výskytu u synoptiků je to ještě v 2Kor 9,10. V Septuagintě je jeho výskyt častější (např. Lv 25,7.22; Nm 18,30 /2x/ Dt 14,22; 22,9 a mnoho dalších odkazů). Autoři běžných slovníků ho překládají jako „výnos, výtěžek, plod“, pro SZ výskyt bychom mohli přeložit jako „úroda“. Z většího teologického slovníku (TWNT, I., s. 684) se dozvíme, že toto podstatné jméno je odvozeno od slovesa ginomai „stát(va)t se, vznikat“ a vztahuje se na výsledný produkt vzešlý z rostlinné říše. (Pro plody v živočišné oblasti, včetně člo-

Je tomu skutečně tak, že jak hebrejšтина, tak řečtina má jeden termín, kterým označuje šťávu z hroznů, aniž by se rozlišovalo, zda se jedná o mošt či víno. Nicméně každý vinař Vám řekne, že čerstvá šťáva z hroznů se velmi rychle zkazí, takže výroba vína je klasická cesta, jak tuto šťávu uchovat.

Pokud se nepletu, adventisté jsou abstinenti a tak si svoji praxi potvrzují i tímto výkladem.

*S přáním Pánova požehnání
Jan Šlégr*

věka, se používá sloveso gennao „plodit, rodit“ a s tím spojené podstatné jméno gennēma.) Vzato čistě jazykově, význam slova genēma zůstává relativně široký a k rozhodné odpovědi ještě nevede.

Naštěstí ale víme, v jakém kontextu Ježíšova slova zazněla. Bylo to v Jeruzalémě, mezi Židy, při slavení Velikonoc 14. Nisanu na jaře. Ježíšova poslední večeře byla židovským slavením Velikonoc, které probíhá podle přesně stanovených „pravidel“. Ta se týkají toho, co a kdy se jí a pije. A právě tím nápojem bývalo a až dodnes má být víno. Druhým důvodem pro přesnější určení druhu nápoje je skutečnost, že nekvašená šťáva z hroznů bývá obvykle k dispozici na podzim v době vinobraní a zpravidla ne na jaře, když se slaví Velikonoce. Dnes je sice možné uchovat a konzervovat (nekvašenou) šťávu z hroznů, v době Pána Ježíše to ale asi nebylo tak jednoduché. Když uvážíme, že Velikonoce jsou nejdůležitějším židovským svátkem, jeví se logičtější při slavnosti takového rázu spíše víno než pouhá (nekvašená) šťáva z hroznů.

Na základě kontextu a znalosti židovských zvyklostí můžeme tedy uzavřít, že Ježíš a jeho učedníci pili při poslední večeři víno a že „nápojem z plodů vinné révy“ nebyla míněna (obyčejná) šťáva z hroznů.

Antonín Pražan

První modlitební setkání

na faře 31.10.2010 aneb Zpívejme Hospodinu píseň novou

O půl třetí jsme se sešli na faře, abychom společně strávili nedělní odpoledne, naučili se nové písničky, popovídali si, pomodlili se atd.

Moc jsem si neuměla představit, jak to bude všechno probíhat, čekala jsem, že přijde jen pár lidí, protože každý má rád svůj nedělní klid, ničím nerušený. Nakonec se nás setkal téměř 30. Ale na počtu nezáleží. Hlavní je, že ti, kdo přišli, měli zájem se společně setkat nejen s farníky z farnosti své, ale i z dalších. Myslím si, že je důležité, abychom se scházeli i při jiných příležitostech, než jen při bohoslužbách nebo poutích. Zjistili jsme totiž (nebo alespoň já), jak málo toho o sobě víme, když jsme se jen tak zkusili navzájem představit. Přiznám se, sama jsem ani nevěděla, jak se někteří moji spolufarníci jmenují nebo odkud pocházejí. Naučili jsme se dvě nové písničky, jednu kancionálovou a druhou hosanovou, a šlo nám to dobře. Na přání pana faráře - hlavního barmana - jsme ještě zapěli Chvalte služebníci. A také jsme se domluvili na příště, že popřemýšlíme, jaké písničky bychom se chtěli navzájem naučit.

Pomodlili jsme se pak Korunku k Božimu milosrdenství – kdo znal, předfíkával, kdo neznal, rychle se přiučil, třeba já, když jsem vedla hned druhý desátek ☺. Jak to pokračovalo dále nevím, protože už jsem musela běžet na vlak, ale věřím, že příjemně. Já jsem odcházela obohacena a naplněna radostnou atmosférou, mohla jsem si uvědomit, že jsme vlastně jedna velká rodina.

Jak už říkala mamka na setkání, oproti jiným církevním společenstvím se setkáváme mnohem méně, a mně osobně to přijde

velká škoda. Asi je to všechno o naší iniciativě, jaké si to uděláme, takové to budeme mít...

Ája Palmová

Česká národní pout' do Říma

Milí farníci, již potřetí vás zdravím z kněžského semináře v Praze. Tentokrát chci psát o tom, jak jsme se spolužáky a představenými prožili uplynulou Národní pout' do Říma (9.-11. 11. 2010) na poděkování Benediktovi XVI. za jeho návštěvu v České republice v minulém roce. Právě tato návštěva v roce 2009 znamenala pro mnohé křesťany vzpruhu, obnovila vědomí velkého společenství naší rozmanité církve, dodala radost z

toho, že každý jsme údem Kristova těla. Za toto a mnoho jiného jsme chtěli - ať už na dálku, nebo přímo v Římě - poděkovat. Domnívám se, že se to povedlo. I sám Svatý otec měl z naší poutě radost.

Celopoutňový společný program začínal tedy v úterý 9. listopadu odpolední mší sv. v bazilice Panny Marie Sněžné. Této mši předsedal olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Co s volným časem dopoledne? Někteří semináristé vyrazili na prohlídku Říma, někteří se na oficiální povolení z Vatikánu podívali do Vatikánských zahrad, míst, kde se prochází Benedikt XVI. a má tam klid, a někteří - k nim jsem patřil i já - navštívili Mons. Guida Mariniho.

Tento kněz má se svým týmem na starosti všechny papežské mše. Bylo to velice přátelské setkání.

Nejdůležitějším dnem celé poutě byla středa. Hlavním důvodem byla účast na audienci s Benediktem XVI. Setkání proběhlo ve Vatikánu, v bazilice sv. Petra. Papež nás krátce několika větami pozdravil v češtině. Po audienci jsme na místě zhlédli hroby papežů, mezi nimiž odpočívá i např. Jan Pavel II. nebo - jako jediný kardinál - i náš Josef Beran. Odpoledne následovala mše svatá, kterou celebroidl arcibiskup Dominik Duka. Po ní jsme si my semináristé prohlédli soukromou papežskou kapli Redemptoris Mater.

Závěrečným dnem byl čtvrtek. Dopoledne proběhla mše svatá s kardinálem Miloslavem Vlkem v Lateránské bazilice (katedrále papeže jako římského biskupa), poté se všichni poutníci přesunuli do nedaleké baziliky Svatého Kříže, kde byla modlitba Anděl Páně a uctívání ostatků údajného Kříže, na kterém zemřel Kristus.

V těchto dnech jsme měli možnost prohlédnout si Řím, velkoměsto s bohatou historií. V pátek jsme se rádi navrátili do naší domoviny.

Pavel Šimek

Svatý Kopeček u Olomouce

Při své cestě na Moravu jsem si naplánovala pěkné nedělní odpoledne se svou sestrou. Časový plán: po obědě u rodičů vyjedu, za 45 min vyzvednu sestru a pak na nedaleký Sv. Kopeček u Olomouce. Posedíme u kávy, koukneme do kostela, projdeme se v ZOO atd. Jak to dopadlo? Stihly jsme jen ten kostel. Vyjely jsme později, zdolaly objíždku a našly parkování kdesi v uličce mezi domky a k cíli jsme šly jakousi cestou mezi zahradami. Stály jsme u schodů a právě zvonili na mši sv. Tak jsme zůstaly. Bazilika Navštívení P.Marie – jedním slovem nádhera. Promluva byla o tom, jak nikoho nepotkáváme jen tak náhodně, že se máme dívat kolem sebe a vnímat lidi a situace kolem nás, protože nám mají určitě co

říci. Jako bych to už někde slyšela... Po mši jsme prohlédly nástěnky a bohatou výzdobu. Nejkrásnější pohled se mi naskytl při východu z kostela. Z prostranství před bazilikou (350m n. m.) bylo vidět na kilometry daleko do krajiny, která byla neskutečně rovná jako mořská hladina. Všude byla barevná města, vesnice, pole, louky atd. Nikde sebemenší vršek, úplně něco jiného než tady. Ten pohled byl tak nádherný, že už nedošlo ani na ZOO a kafe jsme si daly až doma. Všechno bylo jinak, ale stálo to za to. Opět se na Sv. Kopeček vrátím a vy... můžete na info: www.svatykopecek.cz (dějiny, premonstráti, poutě, foto aj.).

Svatava Kučerová

V Naše mládež

Duchovní obnova mládeže jilemnického vikariátu

23. října v 9:00 začala v Horních Štěpanicích mši svatou jednodenní vikariátní duchovní obnova. Její téma znělo Muž a žena aneb Biblické podklady pro hledání „Jako muže a ženu je stvořil.“ (Gn 1,27). Celým dnem provázel studentek P. Paclík. Se svými dojmy a postřehy se s našimi čtenáři podělila jedna z účastnic.

(redakce)

V sobotu 23.10. proběhla akce Duchovní obnova v Horních Štěpanicích. Po úvodní mši svaté v místním kostelíku se skupina 32 mladých přesunula do kamny vyhřátých prostor zdejší fary, kde jsme se dále postupně rozehrávali úsměvy spolubratří a sester v Kristu a hrnky dobře uvařeného čaje ☺. Seznamovací hra s klubíčkem nám hned na začátku zamotala nejen hlavu, ale i ruce.

Osnovu dalšího programu tvořily na sebe navazující přednášky P. Paclíka, jejichž společným tématem byla lidská sexualita v tom nejširším slova smyslu, zahrnujícím jak rovinu tělesnou, tak i psychickou a duchovní. Sexua-

lita takto pojímaná v sobě obsahuje a zasahuje všechny sféry bytí člověka, a proto je tak důležité ji správně začlenit do svého života. Hluběji jsme se tak měli možnost dozvědět něco více o podstatě a smyslu lidské sexuality, rozdílech v jejím prožívání u mužů a žen a také o otázce čistoty.

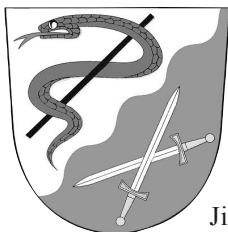
Mě osobně asi nejvíc zaujala myšlenka že to, že se někomu líbíme, že je na nás něco hezkého, není nic divného, protože jsme obrazem Boha Otce. A když se někdo líbí nám, tak tím vlastně vlebíme Boha, Jeho vlastnosti, které ten druhý na sobě jako obraz Boží zrcadlí. Celkově byly přednášky pěkné a plně zajímavých podnětů, mezi kterými si určitě každý mohl vybrat „to své“, nechat se oslovit tím něčím Bohem určeným právě pro něj ☺.

Po obědě a poslední přednášce následovala krátká diskuze a poté pro zájemce i procházka po okolí Horních Štěpanic.

za přednášky i za celou organizaci setkání děkujeme!

Mája Ludvíková, Turnov

Farnost Roztoky u Jilemnice

V tomto předvánočním čísle bych Vám ráda představila další z podkrkonošských farností. Tentokrát si uděláme výlet do Roztok u Jilemnice. O blaho duší místních farníků zde příkladně pečuje páter Miroslav Paclík.

Ze zápisů v kronikách se dozvídáme, že kostel zde stál již před rokem 1360 a prvním farářem byl páter Johannes. Tento kostelík, který byl dřevěný s kohoutem, stával v dolní části obce na návrší dnes zvaném „Prklín“ (dříve snad samostatná ves) a byl spravován vlastním knězem. Kostelík, jako řada dalších, bohužel nepřečkal husitské války. Po čase byl obnoven a předán utrakvistům. Poté prameny na nějakou dobu umlkají a další stopu o kostele nacházíme až za třicetileté války. Po pro-

hrané bělohorské bitvě (8.11.1620) byl nekatolický duchovní Štoček zbaven úřadu a kostel byl předán správě faráře z Horní Branné. Rekatalizace je spojena s nedostatkem kněží, zejména v okrajových částech země, v duchovní správě. Nejinak tomu bylo i v Roztókách, kde v letech 1680-1690 několikrát ročně sloužil mši svatou osobní kaplan hraběnky Harrachové. Když byl do Jilemnice jmenován vlastní farář, připadají Roztoky pod jeho správu. Roku 1768 byla zřízena nadace na úhradu výdajů lokalisty bez kaplana hrabětem Kvidem z Harrachů. Nadace byla potvrzena nadační listinou ze dne 1.3.1768 (biskupskou konzistoří poté 11.3.1768 v Hradci Králové). Tím byla zřízena lokalie roztocká a byl též ihned ustanoven duchovní správce - Jan Kouřimský.

V současné době k bohoslužbám využíváme kostel sv. Filipa a Jakuba. Je to pěkná

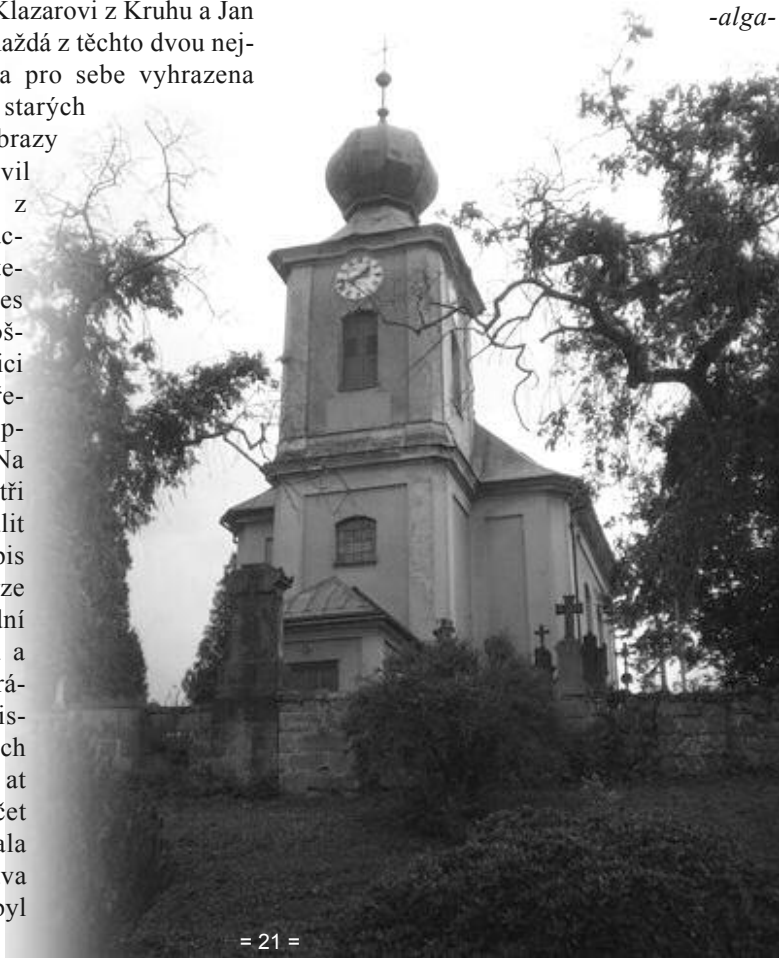
barokní stavba vybudovaná v polovině 18. století (donátorem byl hrabě Tomáš Alois Raimund z Harrachů). Křížovou cestu do kostela pořídili Jan a Hynek Klazarovi z Kruhu a Jan Hamáček z Roztok. Každá z těchto dvou nejbohatších rodin měla pro sebe vyhrazena místa v první řadě starých kostelních lavic. Obrazy křížové cesty zhotovil malíř Josef Hýbner z Brna. Jedna z nejvýznamnějších památek interiéru kostela je dnes vystavena v Krkonošském muzeu v Jilemnici - polychromovaná dřevorezba „Křest etiopského dvořana“. Na kostele byly původně tři zvony. Nejstarší byl ulit v roce 1557 a měl nápis „Skrze Waczsla fararze Konwarze“. Prostřední zvon byl bez nápisu a nejmenší zvon - umíráček nesl jméno „Christoph Ulmann COS Mich in Prag STO Philippo at Jacobo" a letopočet 1740 (18.9.1916 snála rakouská rekvizice dva zvony). V roce 1938 byl

kostel nově omítnut a po roce 1990 byly do věže zabudovány nové věžní hodiny. Dnes, bohužel, kostel patří mezi nejohroženější památky v Libereckém kraji.

S kostelem sousedí fara - původně přízemní stavba postavená v roce 1788 z kamene, po požáru v roce 1882 opravena a rozšířena o jedno podlaží. K Roztokám byly přifařeny obce Kruh, Martinice, Tample a Karlov.

Bohoslužby v současné době navštěvuje v průměru 50-75 farníků (i z okolních obcí). Farní život zde není rušný. Naštěstí to nemáme do sousedního „akčnějšího“ Studence daleko.

-alga-

Helena Novotná

*Narozena 27. 7. 1925,
Semily*

Mohla byste nám představit svůj dosavadní život? Kde jste se narodila, pracovala, jak jste žila...

Narodila jsem se v Semilech v domě na náměstí, kde se říkalo (a myslím, že je tam ještě v omítce vyryto) „V RÁJI“. Vychodila jsem dvouletou obchodní školu v Semilech. Nejdříve jsem byla zaměstnána na Městském úřadě v Semilech jako úřednice. V roce 1944 jsem se vdala a od narození prvního dítěte jsem zůstala doma.

Protože byl manžel učitelem, stěhovali jsme se postupně ze Semil do školy v Želechách u Lomnice n. Popelkou, pak do Bystré n. Jiz., do Buřan a konečně do Jablonce n. Jiz., kde bydlím jako vdova dosud.

Narodili se nám dva synové a dcera. Do závodu Kolara jsem nastoupila, když bylo třetímu dítěti 5 let (manžel si je bral do třídy) a pracovala jsem v Koloře 29 let jako mzdová účetní a později kalkulanka.

Jakou máte nejkrásnější vzpomínku ze svého dětství?

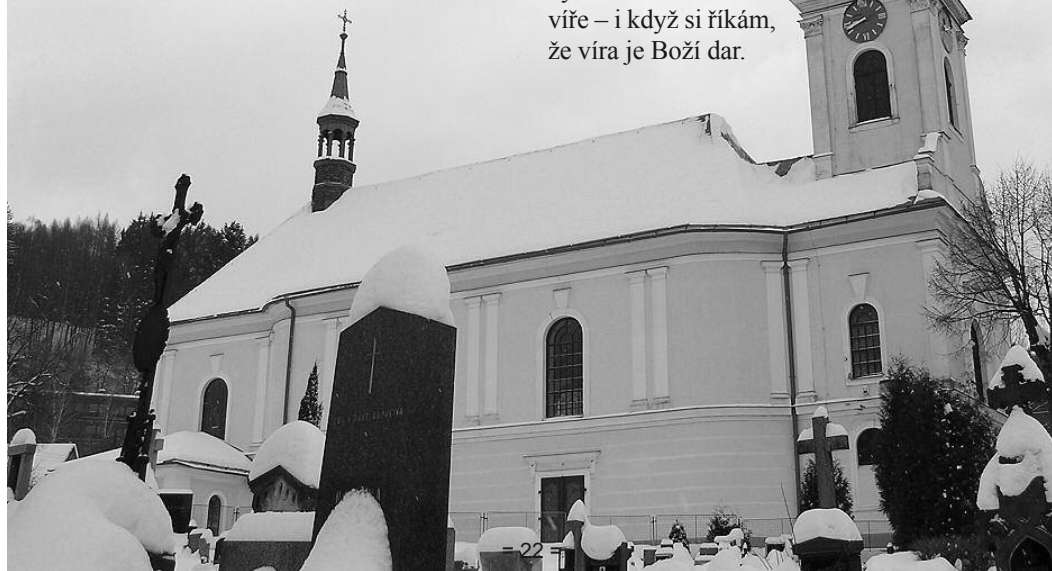
Spíše než nejkrásnější je vzpomínka - řekla bych - nejveselejší. Když na žádost mého strýčka, semilského varhaníka, jsem šla asi jako patnáctiletá dělat Mikuláše k jeho třem malým synům, jeden z nich zavolal: „Vždyť je to Hela!“

Co pro Vás znamená Jablonec nad Jizerou?

Jablonec pro mne znamená: blízko do kostela, blízko na hřbitov, na nákup, na autobus. V domě všechny dobré obyvatele.

Co nebo kdo měl největší vliv na Vaši víru? A naopak ohrozilo ji něco natolik, že jste se ocitla ve vážné duchovní krizi?

Největší vliv na moji víru měl můj otec. Před svým zaměstnáním, které mu začínalo v 8h ráno, šel v 6h na tzv. „ranni“. Původně jsem chtěla jít na řeholní sestřičku (dcera mě někdy tituluje „Matka představená“), ale bratr – tehdy bohoslovec – mi to rozmluvil, že je potřeba katolických manželů, aby vychovali své děti ve víře – i když si říkám, že víra je Boží dar.

Ve farnosti žijete dlouhý čas, můžete nám říci něco o proměnách a způsobu duchovního života – víry této farnosti?

Zažila jsem zde v kostele nejdříve pana děkana Michálka, pak P. Krinka, P. Mazuru, P. Horáka. Za P. Mazury tu byli i kaplani P. Hubálek, P. Mistr, P. Cepek. P. Mazura pořádal zájezdy o prázdninách do poutních míst, nejdále do Medžugorie v Jugoslávii. Měli jsme i každý první čtvrtek v měsíci v 7 hod večer adoraci Nejsvětější svátosti oltární. Byla jsem kdysi i členkou chrámového sboru, který vedla varhanice Jindra Malínská, dirigoval její bratr z Pasek n. Jizerou, pak můj manžel, teď Markétka a Lidunka Noskovi.

Co počítáte mezi své největší záliby?

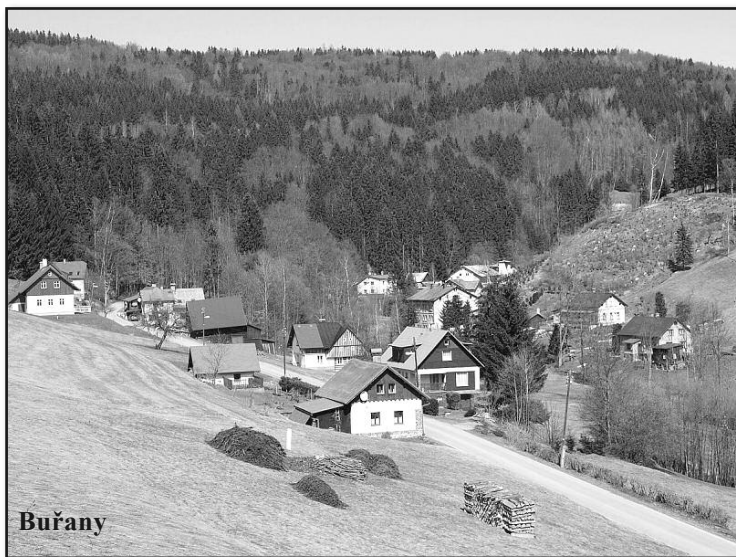
Největší zálibou je teď pro mě luštění křížovek, případně pletení nebo háčkování. Dříve bylo i čtení. Občas jdu ráda buď sama nebo s dcerou na pěší túru.

Je nějaká činnost, kterou vyloženě nemusíte?

Nevím o nějaké činnosti, kterou bych vyloženě nemusela.

Co na našich farnostech oceňujete a v čem vidíte jejich nedostatky?

V naší farnosti oceňuji to, že tu jsou mladí lidé a že máme kněze, který velice důstojně slouží mši sv. a má velice hodnotná kázání. Nedostatek vidím v tom, že je teď v posledním čase nedělní mše sv. jen v jednom kostele. Kdo nemá auto, těžko se může na mši sv. do ostatních kostelů dostat. Vždyť dříve to možné bylo.

Jaké jsou Vaše plány do budoucna? Kam chcete směřovat svůj fyzický a duchovní život? Co byste chtěla opustit a co se nového „naučit“?

Nějaké plány do budoucna nemám, záleží na Bohu, jak dlouho mne tu nechá.

A obvyklá závěrečná otázka. Můžete se s našimi čtenáři podělit o svůj oblíbený citát či myšlenku?

Můj oblíbený citát je z knihy Fr. Křeliny „Dcera královská“ o sv. Anežce české (dostala jsem ji jako mladá od rodičů k Vánocům): „Bůh je ten, který vidí, a jeho vidění je láska“. A druhý citát je od R. Quardiniho. Volně překládám: „Vše, co Bůh dopouští, je z lásky k nám.“

Děkujeme Vám za rozhovor a za všechny farníky Vám do života přejeme hodně radosti, zdraví, vnitřní síly a Božího požehnání.

Ivo Kvapil a Miloš Holubec

Luštěnka

Tento typ rébusu jsme tu už měli. Tak jen pro zopakování, jak se luští: stačí jednotlivá písmenka zaměnit s písmenky, která jsou v tabulce pod nebo nad nimi. Písmenka s diakritikou jsou napsána normálně, tak jak jste na ně zvyklí. Př. Čříoěul znamená Příběhy. Po rozluštění najdete pěkný citát.

Anm

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z

Vtip

Z letní dovolené:

Muž se ženou jedou tábořit.

Postaví stan a večer se uloží ke spánku.

Po nějaké době se muž vzbudí, probudí manželku a říká: "Podívej se na nebe a řekni mi, co vidíš?"

Žena: "Vidím miliony hvězd."

Muž: "A co na to říkáš?"

Žena chvíli přemýšlí a pak řekne: "Viděno z hlediska astronomie, jsou to miliony galaxií a biliony

Protože se blíží Vánoce, kdy je zvykem se vzájemně obdarovat, rozhodli jsme se i my potěšit jednoho z vás malým dárkem. Do 10. 1. 2011 nám můžete zaslat nebo osobně doručit řešení rébusu, poté jednoho z luštitelů vylosujeme. Těšíme se na vaše odpovědi.

Zvyé puiíyr,

Qěyrw uyniaě gb pb wr giězh feqpv zvyé. Gb nť i gbz fiěz žvibgě mnžiiáš v gl xeáfaě, wnfaě puiíyr. Gb pb wr m bceniqbíe n m hcřízaě enqbfgv ilgibřraě, arzůžr oýg nav gíz myrz cbobřraě n mavčraě. Qěyrw wra pb wr obuh zvyé.

(ancfný: Ubamn Ibys gra, pb arhží ueág thys)

možných planet. Astrologie mi říká, že Saturn leží v konjunkci se Lvem. Co se času týče, usuzuji, že máme 3 hodiny a pár minut. Teologicky, že náš Pán je všemohoucí a my všichni jsme jen nicotně malí. Meteorologicky mi to říká, že budeme mít zítra krásný den.

No a co to říká tobě?" zeptá se ona.

Muž: "Prakticky viděno, někdo nám ukradl stan."

Citáty

Jedno české přísloví říká:

Mluvíti stříbro, mlčeti zlato!

Jedna stará moudrost, připisovaná Sokratovi, říká:

Všechno, co chce člověk říci, by měl přesít třemi síty, stále jemnějšími a jemnějšími...

1. Je to, co chci říci, pravda, nebo lež? Je-li to lež, tak to neřeknu. Je-li to pravda, přesiji ji dalším sítem.

2. Je to, co chci říci, důležité, nebo nedůležité? Když to není důležité, neřeknu to, i kdyby to byla pravda. Je-li to důležité, přesiji to dalším sítem.

3. Je to, co chci říci, dobré, nebo ne? Je-li to špatné, neřeknu to.

Takže to, co chci říci, řeknu jen v tom případě, je-li to pravda, je to důležité a je to dobré.

Když se naučíme tato síta uplatňovat, většinou MLČÍME.

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otisknutí prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

Uzávěrka příštího čísla: 6. března 2011